

[Wilhjelm]

anvendt mod advokaterne Søltoft Madsen og Hagens. Nye bestemmelser om politirapporter, som har ramt advokaterne Kristian Mogenssen – til hans store overraskelse – og Thorkild Høyer, som ikke var nær så overrasket. Terrorismekonventionen, især artikel 8 om ransagning og beslaglæggelse. Og selv om det lykkedes at afvise forsøget, skal dog også nævnes villigheden til at efterkomme politiets krav om en grundlovstridig, men bekvem varetægtsregel. Desuden har perioden været karakteriseret bl.a. ved effektivisering af politiregistrene og ved oprettelsen af antiterrorkorpsset.

I den daglige praksis har vi samtidig været vidne til en brutalisering af metoderne. Lad mig nævne det såkaldte blokadegreb, som endog er anvendt på mindreårige børn, hundene, som får stadig længere snor, og tævene, hvis farvestrålende resultater paraderes i dommervagten. Lokalnævnene, som blev indført i 1973 for at behandle klager over politiet, har vist sig at være et direkte tilbageskridt.

Fremmedpolitiet har alvorligt skærpet kursen over for udenlandske arbejdere og deres familier. Narkopolitiet anstifter forbrydelser ved hjælp af provokatører. PET deltager i lysky konferencer om bl.a. EDB-datasamarbejde i EF-regie. Politiet kræver og får CPR-numre på sociale klienter og oplysninger om udlån fra bibliotekerne. Fuldkommen sagesløse personer hænges ud som farlige terrorister med offentliggørelse af navne og fotos osv. osv.

Igen skal det understreges: der ligger ingen forøgelse af kriminaliteten bag denne optrapning og brutalisering. Ministeren havde nogle tal fra 1978, som vi andre ikke har haft adgang til. Det er det eneste sted, en stigning kan have fundet sted siden begyndelsen af 1970'erne. Vi har ikke herhjemme set skyggen af en terroristaktion, og vi har ikke haft noget, som fortjener betegnelsen en spionagesag.

På andre områder derimod går det anderledes lempeligt for sig. Det er praktisk taget umuligt at få politiet til at optage rapport om en overtrædelse af boliglovgivningen eller arbejdsmiljøloven eller andre overtrædelser, som begås af kapitalister i deres egenskab af kapitalister, og som Thevissagen viste, så vil man selv ude på overdrevet få en fin behandling, hvis man driver sin forretning

uden at gøre sig besværlig politisk. Rapporten forsvandt på mystisk vis fra selveste Politigården uden konsekvenser. Den afslørede korrupsion fik ingen konsekvenser. De undersørgelsesledere, som søgte at efterleve den borgerlige opfattelse af ordensmagtens opgaver, blev sat fra bestillingen – uden konsekvenser. Og den avis, som vovede at rode op i møddingen, fik en injuriersag på halsen og blev for en sikkerheds skyld afskåret fra at føre sine vidner.

Klarest tegner billedet sig, når man sammenholder den netop beskrevne optrapning med, hvad der samtidig er sket med bagmandspolitiet. Det blev oprettet i 1974 på krav fra offentligheden, efter at foregangsmanden, Hervert Grell, med sin rapport havde vist, at der her fandtes et voksende kriminalitetsområde af langt større samfundsskadelig betydning end de banale berigelsesforbrydelser. Lige fra starten er bagmandspolitiet imidlertid blevet modarbejdet af justitsministeriet. Da Grell trods ministeriets bestræbelser blev chef, blev politiet udsultet personalemæssigt og lovgivningsmæssigt. Bagmandslovgivningen fra april 1975 var et håbløst redskab. Ønsker om personale blev afslået. Samtidig blev store ressourcer båndlagt på en enkelt, politisk håndplukket skattesag.

Da bagmandspolitiet sidste sommer fik overdraget den store Bonde Nielsen-sag, som et internationalt revisionsfirma trods års arbejde ikke havde kunnet opklare bare et enkelt hjørne af, og da man stadig ikke kunne få personale og oven i købet fik afslag på at måtte anvende højesteretssagfører Niels Klerk som konsulent, havde Grell omsider fået nok. Han tog sin afsked og meddelte offentligt, at bagmandspolitiet er det rene hykleri.

Efter Grells afgang var der én oplagt chefkandidat, den tidligere souschef, Leo Lemvig, som da også søgte stillingen. Men justitsministeriet plantede igen en modkandidat ligesom i 1974, en af sine egne kontorchefer, som aldrig havde beskæftiget sig med økonomisk kriminalitet, men med administration af politiets bygninger. Det forlyder, at man skreg af grin i afdelingen, da man hørte det, men grinet stivnede nok noget, da ministeren faktisk udnævnte departementschefens kandidat. Alt var nu under kontrol, og derefter kunne der pludselig bevilges syv mand mere.